

Cuvânt de întâmpinare

Sunt oameni, unii dintre ei contemporani și cu noi, care au avut binecuvântarea de a-l întâlni pe Părintele Arsenie Boca pe vremea când Sfântul Ardealului se afla aievea printre oameni. L-au cunoscut personal, i-au ascultat cuvintele, au venit la el cu necazurile lor, i-au simțit ajutorul neîntârziat și i-au putut spune tot ce au avut pe suflet la modul direct, aflându-se într-o strânsă legătură ucenic-duhovnic. Alții l-au întâlnit de câteva ori în viață, însă aceste amintiri sunt foarte vii și nepe-rimate.

În această carte am dorit să cuprindem o serie de referințe ale celor contemporani cu Părintele Arsenie încă din vremea anilor de școală (de la liceul din Brad, de pildă, unde îl are coleg de bancă pe viitorul preot Petru Boldor), a studenției (cum ar fi colegul său de bancă din timpul studiilor de la Facultatea de Teologie de la Sibiu, pr. Teodor Bodogae) sau a începutului activității sale misionare (după cum regăsim în anumite articole din acea vreme ale pr. acad. dr. Dumitru Stăniloae), precum și din vremea prigoanei comuniste, până la mutarea sa la cele veșnice.

Ei l-au cunoscut pe Părintele Arsenie Boca

În deschidere am inserat și autobiografia Părintelui, document din 1945, cea mai amplă ca informație în ceea ce privește viața și activitatea sa de până atunci, exact așa cum reiese din ceea ce el însuși a dorit să lase despre sine.

În final am adăugat și câteva dintre sfaturile Părintelui Arsenie Boca rostite cu diferite ocazii, pentru a-l simți și mai prezent pe Părintele în sufletul nostru, însetat după cuvânt cu putere multă și ajutor în tot ceea ce facem în viața de zi cu zi, ca pregătire pentru viața veșnică.

Editorul

Scrisoarea a II-a

*Prea Cuvioase Părinte Arsenie,*²

Bine este cuvântat Dumnezeu milelor și al îndurărilor care și pe noi păcătoșii și smeriții, întru această nemernicie și vale a plângerii, cu economia Harului Său, ne face părtași patimilor și mângâierilor, după măsura dragostei și a credinței cu care nădăjduim întru judecățile dreptății lui.

Părintele meu,

Mai întâi, cu smerite metanii, vă rog să mă iertați pe mine păcătosul că din cauza lenevirii mele și a nepăsării am lăsat să treacă un timp îndelungat de când nu am mai scris, arătând prin aceasta și oarecare lipsă de dragoste, căci orice motiv a fost nu putea trece peste fericita dragoste, căci aceasta nu știe osteneală pentru bunătăți și nu caută ale sale întru toate. Știu că de voi vrea pot pune orice pricină, dar știu că pricina este o voire a păcatului și înainte mergătoare a lui este. Cred că de

² Scrisoare adresată Părintelui Arsenie Boca de către Părintele Cleopa Ilie în 29 octombrie 1950.

aceea și fericitul David cântă în Psalmii lui ca să nu pricinuim pricinuiți într-o păcat, de aceea una din aceste pricini nebinecuvântate a fost că după ce am scris o scrisoare către P.C. Voastră și nemaiprimind răspuns am crezut că prin neiscușința celor înșirate acolo, pe hârtie, v-am făcut cine știe ce sminteală, căci niciodată nu am avut bună chibzuință în cuvânt și scris, cauza este reaua mea așezare sufletească și întunecarea puterii de discernământ a părții ce socotitoare a sufletului meu celui rob și încurcat de patimile cele din voință și din simțire. Dar, P.C. Voastră, care din mila Prea Îndurătorului Dumnezeu, aveți oglinda înțelegerii, cu duhovnicească lucrare curățită, puteți să nu vă smintiți de mine întunecat și păcătosul dacă veți privi la mine și cuvintele mele, ca la cel ce stau jos cu cuvântul și cu lucrarea, în rânduiala pruncilor, dar nu ajungându-i pe aceștia cu nerăutatea, căci știu că aceasta ni se cere de la Mântuitorul nostru ca să fim prunci cu nerăutatea iar nu cu înțelegerea.

Altă pricină, ca și cea mai de sus, a fost că nădăjduiam ca între timp să ne întâlnim pentru că numai atunci v-aș fi putut cere multe lămuriri de care am nevoie atât pentru neiscușința mea cât și pentru cum aș putea să mai rămân a fi poreclit Stareț, și a mă mai bizui a conduce sufletește și pe alții, acela ce am nevoie de a fi

încă multă vreme sub conducător iscusit, căci știu că necuvios lucru este a paște leul pe oi și cel nelămurit prin lucrare sufletele cele ce sârguiesc spre Cer.

Și acum, ceea ce m-a făcut a tresări puțin din nepur-tarea de grijă spre cele de folosul sufletului meu și a-mi aduce aminte de duhovniceasca dragoste și iscusință a Prea Cuvioșiiilor Voastre, îndrăznind iarăși a vă scrie, a fost sosirea în smerita noastră obște a unui frate, pe care P. C. Voastră, arătându-vă dragostea, l-ați trimis la noi prin luna Mai, iar el a ajuns aici abia acum în luna Octombrie, din motive, după cât se vede, binecuvântate. Acest frate pe lângă bucuria că a sosit la noi, ne-a adus și Iconița cu Bunul și Marele Păstor și Mântuitorul sufle-telor noastre. Pe verso poartă semnătura P.C. Voastre și a iubitului frate în Hristos și ucenicul P.C. Voastre, C. Sa, iscusitul Părinte Dometie (Cucuzel). Lângă Iconiță și o scrisoare a P.C. Voastre, care văzând și auzind că este scrisă chiar de P.C. Voastră m-am bucurat foarte mult căci până atunci nu am avut fericirea să vă citesc vreo scrisoare, iar citind-o am văzut acolo smerită înțelep-ciune și duhovnicească dragoste strâns legate și formând lanțul de aur al dreptei socoteli – care m-a legat mai mult de dragostea P.C. Voastre, prin aceea că era scris că doriți o zi – de la Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos – ca să ne vedem față către față, la care și eu am zis: să fie

mila Lui și rugăciunile Prea Curatei Sale Maici și să aducă la îndeplinire, când va fi voia Lui, spre a noastră mângâiere.

Iconița și scrisoarea le păstrez cu multă evlavie și de câte ori îmi aduc aminte de P.C. Voastră le citesc și mă mângâi cu ele. Mila Domnului nostru Iisus Hristos și ajutorul Prea Curatei Sale Maici să ne ajute să ne întâlnim, și în acest veac trecător, spre mângâiere și lămurire, și în cel viitor spre veșnică fericire.

Dacă dorința v-ar face să mai știți cele de pe la noi vă spunem că până în prezent, cu mila Domnului și cu rugăciunile P.C. Voastre stăm cum stăm în cele spre zidire și în cele din afară de ale Martei, înspre vremelnica folosire.

Timpul a fost, din mila Domnului, prielnic spre toate cele convenite Lui. Eu m-am întors din concediu medical de 30 zile, care l-am petrecut o parte la via noastră de la Cotnari și o parte la Sihăstria, între vechii frați și ucenici, nu ai mei ci ai lui Hristos.

Ucenicii Prea Cuvioșiei Voastre, din această obște, monahul Serapion, fratele Vasile Târulescu, fratele Nicolae Naghi și ultimul frate, Temelie, care ne-a adus scrisoarea și iconița – acum de curând, toți se află bine cu rugăciunile P.C. Voastre. Atât ei și eu cât și tot soborul vă dorim a vă vedea, când va rândui Dumnezeu, în mijlocul

nostru, spre a ne folosi și a ne bucura și a ne mângâia de vederea cea împreună, de va fi mila Domnului, de care nu suntem vrednici.

Încă vă rugăm, cu frățească dragoste și smerite închinăciuni, dacă vă mai vine vreun suflet care dorește viață monahicească de obște cu rânduiala ce s-a pus la noi, să-l îndemnați către această mică turmă, adunată în numele Domnului. Încă ne rugăm, dacă aveți bunăvoință și vreme, a ne mângâia măcar prin câteva rânduri, dacă nu puteți cu venirea de față la noi.

Spuneți smerite închinăciuni iubitului frate, în Domnul, Dometie, pândarul viei lui Hristos.

Spre încheiere vă rugăm să primiți din partea noastră și a întregului sobor, smerite închinăciuni și duhovnicească dorire în Domnul.

Stareț
Arhimandrit
Cleopa Ilie